

Hoc ineptum genus hominum insolentium & αλαζόνων quantum mihi displiceret, non potui quin huic chartæ committerem, tum vt iuniores ab exemplo & eiusmodi κακοζηλία si possem auerterem, tum vt animo tãdem morem gerere meo, indignitate etiã permotus, cum meminerim sciolum quẽdam ex ista gente (posthac mihi grauius appellandum) etiam doctissimo viro Hæriano Turnebo olim ita imposuisse, vt à simplicissimo viro, verèque Romano, pœnitenda elogia extorserit. Sed de his alijs. Ne lectorem pluribus morer, manuscryptionis auxilio destitutus confugi ad coniecturam quæ mihi hic visa est εὐσοχόωτη, & acie mentis rectè collineasse. Ex tribus verbis ἰαῖς ἤδ' ἔτι quæ malè distracta erãt, feci εὐκείων. quod Epitheton est ἤδ' ἔτι ξύλων. Mutauit tantum priorem litteram o in e, qui facilis & frequens lapsus: Nam e maiusculum in semicirculi formam ab antiquis designatum, sefellerit exferiptorem. Quomodo in epistola quadam Aristæneti malè legitur ὅτι μωλὴ οὐ πρόπειν pro εὐπρόπειν. Est autem εὐκείων εὐχίον (sic corrige Sudam & Helychium) ξηρὸν & εὐκείων vel εὐκείατον (nam vtrumque dicitur, vt apud Theocritum sub finem Herculis Leoniciδæ ἐκεῖνο εὐκείατοιο.) Itaque ligna εὐκεία sunt κατὰ καινισμόν, quæ Helychius vocat ἄθνια, quæ alij κάγκανα, Latini Cocula, Sudas καλαπαλαφθεῖα. Nã καλόν lignum vnde calones, vnde καλόπυς pes ligneus: Et fortassis καλιά inde quasi οἴκος ξυλινός, quin & καλέμω ab eadem origine puto τῆς καύ-

στος. Δαιμό[τα] Helychius interpretatur densum & vstile, puto quia δαίμων est καίμων. Sed Callimachus dixit δανά ξύλα κέα[τα]. i. ξυρά χί[τα]. Nam & Erotianus lexico notat sic Hippocratem vsurpasse κέα[τα]. i. χί[τα]. Quin Hom. Οδυσσ. ο. dixit ἔξ τε ξύλα δανά κέα[τα]. Sic enim lego non vt vulgo legitur editionis Herragianæ pag. 180. ἀνακείαται.

Σχόλια. Κάνθρακίζων.] φρύων τὸν ἐρέβινθον, ἔξηρὸν ποιῶν. ταῦτα γὰρ ἐσθίουμα προτιέπεται εἰς ποτὸν. Τὴν φηγόν.] φηγός εἶδος φυτοῦ, ὃ τὰς ἀχρίας βάλανος φασὶν ἔχειν. ἀφίεσ' αὐτῶς ὃ τὸ ἀπὸ οἴων βέλεται λυγρὴν ἐπεί ἔαυτοῖς τινες βάλανον καλοῦσιν.

ΒΙΣΕΤΥΣ. Τὴν Θράτταν] Θράττα, Θρακικὴ δάλη, ἐκ Θράκης. λέγεται καὶ κοινῶς δάλη. Σ.

CHRISTIAN. Τὴν φηγόν] Antiquam Rusticorum εὐτέλειαν laudat, qui ciceræ & glande fagina victitabant. Tamen per legumen ἐρέβινθον, & per arborem fagum obfœcenas partes intelligit. Nam ἐρέβινθος etiam est ἀπὸ οἴων, & βάλανος quæ est in fagis non recedit ab ea parte. Quin teste Galeno ἐρέβινθος venerem excitat, & semen generat. Ait enim ἐπεγείρει ἔτις πρὸς σπυροσίας ὄρμας, πεπιστευμένος ἅμα πρὸς σπέρματος ἔτι γυνητικός, lib. primo de Alimentis. Quoloco distinguerem potius post πεπιστευμένως, legerimque aduerbialiter, aut delerem ἔτι. Dixit autem ἀνθρακίζων pro φρύγειν. i. torrere vnde fruges, & similiter addit ἐμπυρεύειν, vt scilicet cum sicca esitauerint, ad bibendum proni sint, vt postea sequitur.

Επίρημα Σίχων 15.

10. ΟΥ γάρ ὄστιν ἦδιον, ἢ τυχεῖν μὲν ἦδη ἰσσομένη, τὸν θεὸν δὲ ὀπιψέειν, καὶ τὴν εἰπεῖν γέγονα. Εἰπέ μοι τί πτωκίαι δὲ δρωῖ μὲν ὦ Κωμαρχίδη, Εμπειν ἔμην' ἀρέσκει, τὲ θεοῦ δρωῖτος καλῶς. Ἀλλ' ἀφανε ἦδ' φασίλων ἂ γυώμῃ τρεῖς χρίνικας τῶντε πρεσβὴν μίξον ἠυθίς, τῶντε σύκων ἔξελε, τόντε Μαιῶν ἢ Σύρα βωσ ρισάτω τὲ χροεῖς, Οὐ γὰρ οἶον τ' ὄζει πάπτος οἶνα εἰζειν τήμερον, Οὐδὲ τιωτλάζειν, ἐπὶ δὲ παρδακὸν τὲ χροεῖον, Καὶ ξέμου δὲ ἐνεὶ κάτω τις πτωκίχλω καὶ τῶ ἰσίνω.

ΒΙΣ. Οὐ γάρ ὄστιν] καὶ τὸν παλαιὸν λόγον. Ἄλλοι μὲν σπεύρουσιν. ἄλλοι δ' ἀμύθου. τότε τὸν ὄζον ὄζειν ὄζειν ἦδιον ἢ τὸ τ' ἰσίνω, ἔτι μελείας πρῶτον γέγονε γνηθίων, καὶ ἦδ' ἰσσομένων, ἐν κωμῶν τὴν χροεῖν, καὶ ἰσσομένων. Τλευκάδε] τότε δὲ ὦ Κωμαρχίδη] παίζει τῆ τῆς λέξεως ἀμφισβόλια. κώμη γὰρ, ἀμφοδόν, χροεῖον δηλοῖ. καὶ καὶ τὸν Σείδαν οἱ πλείστοι κώμω καλοῦσιν ὅτι ἐνοπὸν, καὶ τὴν οἶον εἰ γειννάσιν. οἱ δὲ τὸς ἐπὶ τῆ πόλει δὴ μὲν κώμης φασὶν ποροβόρουσιν, καὶ κωμήτας, τοὺς ἐν τῆ πόλει οἰοῦντες δημότας ἐν τῆ αὐτῇ τῶζει, καὶ μοίρα τῆς πόλεως οἰκουῦσας, κώμη γὰρ ἡ γειτονία. ἔκωμηται. οἱ γέροντες. καὶ κωμήτας οἱ παλαιοὶ τοὺς ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀμφόδε, καὶ τῶν ἐκάλω. ὄζον κωμαρχος, καὶ

καὶ κώλων γ'.

CH. **N**Am nihil suauius quã consequi quam iam sata, Quæz, cum Deus rigarit, inquit vicinia, Dic mihi quid nunc agamus interim ὦ Comarchida, Me inuet potare dum satis Deus satisfacit. Ceterum tres frige semodios faselũm, ὁ φαμίνα, In ὄζον fruges adde mixtas, ac simul ficus lege. Syra seruum sistat huc, clametique nobis ex agro: Non enim vel pampinare hodie licebit cuiquam, Vel repastinare cum sit vda tellus imbribus. Hucce iurdus atque fringilla afferantur e domo,

κωμαρχος, ὁ τῆς κώμης ἀρχων. κώμος ὅ, ἡ μέθη, ἔο ὄρμητος, ἔμωτος ἀλλὸς ἐγχορίζοντος τοῦ οἴνου ἐρεθίζον τὴν ἠδυσπείθειαν. καὶ κωμάζω, κώμον ἀδω. ὑβείζω μὲν μέθης. κωμαρχίδης οὐδ', ὁ τοῦ κώμης ἀρχων, ἢ ὁ τῆς κώμης χάρων, καὶ εὐφραϊνόμενος, τὰς τῆς φιλοπότης. ὅπερ ἔστιν ὀπίθετον πατρωνυμικῶ τύπω ἀσολικῶς χαρακτηριζόμενον, ὅσα ἔν Αλαρνεῖσι, σπουδ ἀρχίδης, στρατονίδης, ἔμωταρχίδης.

CHRIS. Κωμαρχίδη] Videtur esse Epitheton blandientis. Quia enim Trygeus pacem conciliasse videtur populo Athmonensi, Græcolum omnes, vt ipse antea dixit, seruauit sua ad cælum itione